

Boldogság a panel falak között -Egy panellakó perspektívája

Boldogság a panel falak között? Ha egy ilyen típusú lakótelepen tölti mindennapjait, kint is és bent is egyaránt panelfalakba ütközik az ember. Valószínűleg egy olyan valaki, aki sosem tapasztalta meg ezt a „világot” belülről, ellenszenvvel tekint ezekre a házakra és az általuk nyújtott életszínvonalra. Szeretném, ha dolgozatom során megmutathatnám azt, hogy hogyan szemlélem én ezt a helyet, mint egy itt élő, egyszerű panellakó.

Én ezeknek a házaknak a sűrűjébe születtem bele. A szüleim a rendszerváltozás küszöbén hihetetlen örömmel és hatalmas izgalommal várták a hírt. „Megérkezett, végre a mienk!” Pályázat útján végre sikerült elnyerniük egy lakást. Egy teljesen új lakást, két nagy és egy félszobával. Azt hiszem valahol itt indult meg az ő „panelboldogságuk”.

Én már első osztályos koromban lemehettem a sarki boltba, persze az csak a ház aljában volt, de hát mégis csak egyedül tehettem meg ezt a távot. Kis iskolás éveim vége felé pedig, már szabadon kóborolhattam a lakótelepen, ha a szüleim erre engedélyt adtak.

Szerettem itt felnőni. Egy kis zárt kincsesláda ez, melynek falait a lakótelepet körülvevő forgalmas utak alkotják. A lakónegyednek saját óvodája, iskolája temploma van. Így az ovis társak, az iskolai padtársak, sőt még a templomban mellettem helyet foglaló idős hölgy is maximum csak 1-2 utcára lakik tőlem. Nem olyan, mint egy nagyváros tele ismeretlenekkel, de persze nem is olyan, mint egy alföldi egyutcás falu, ahol mindenki mindenkit név szerint ismer. Itt van egy középkorú, mindig csinosan öltözködő, folyton könyvet olvasó hölgy, akivel reggelente együtt várakozunk a villamos érkezéséig, miközben többször összerosolygunk. Ezen kívül egy anyuka, aki gyermekét mindennap hazahozza az óvodából és útközben megbeszéli a napi játék eseményeit, velük délutánonként a buszon zötykölődök együtt. Bevásárlás közben gyakorta találkozom egy velem egykorú szőke lánnyal, aki mindig a rozskenyerek közt válogat, és persze a sarki zöldségesnél gyakran összefutok azzal az idős hölgyvel, akinek az erkélye épp az enyémmel szemez. Sosem beszéltem még egyikükkel sem mégis úgy érzem, mindet ismerem. Ismerem őket, és boldognak látom mindannyiukat. Mindenki másban leli örömét, de mégis megtalálja azt.

Mit is gondolok én a boldogságról? Szerintem ez az egyik legegyszerűbb és persze egyben a legnehezebb dolog a világon. Egyszerű, mert akár a legkisebb apróságok is örömet hozhatnak életünkbe, és bonyolult azért, mert, ha nem figyelünk kellőképpen a világra, idegesség, és szomorúság árnyékolja be mindennapjainkat. Sajnos ma már sokszor az utóbbi a jellemző, az emberek rohannak, nincs idejük figyelni sem másokra, sem pedig világra, de legfőképpen önmagukra. Mindig várják a felhőtlen maradéktalan boldogságot, de az nem jön el sosem. Az igazság az, hogy abszolút boldogság nem is létezik. Sosem létezett. Ahogyan nincsen teljes szabadság sem. Sok ember ugyanis ebben látja a boldogságát. Hivatkoznak pénzhányra, kis lakásra, falakra, emberekre, időhiányra és még sok más dolgot említenek boldogságuk akadályaként. Pedig az emberek saját maguk legnagyobb gátjai, ellenségei. Örömök vannak, pillanatnyi örömök csupán, melyeknek sokasága boldog életciklusokat teremt. Ezekben a másodpercekben képesek vagyunk megfeledezni bármiről. Arról, hogy a lakásban nagy a rendetlenség, vagy éppen a gyermekük megint rossz jegyet kapott az iskolában, de az is előfordulhat, hogy holnap éppen dolgozatot írunk az egyetemen és még egy szót sem sikerült elsajátítanunk a tananyagból. Nem számít, mert most csak egy dologra figyelünk. A pillanatra.

Kötelesség és boldogság egy mondaton belül vajon, hogyan is férhetne meg egymás mellett? A válasz végtelenül egyszerű. Mindennek ára van. Fizetünk kell ételért, szolgáltatásért, utazásért. Azonban fizetségünk nem csupán pénz lehet. Például egy kapcsolat fenntartása hihetetlen mennyiségű energia befektetéssel jár, de ennek ellenére

egy jól működő kapcsolat felhőtlen boldogságot vonz maga után. Az örömteli pillanatok mellett mindig ott van az, hogy a tétlenségben nincs boldogság.

Azt gondolom, hogy talán a lakótelepen boldogabbak az emberek. Lehet, hogy azért, mert kis lakásokban a sok ember csak egymásra figyeléssel élhet együtt. Itt nincsenek kertek vagy nagy terek, ahol egymás elöl, elbújhatnának az emberek. Ellenben az is lehet, hogy az emeletek, ahogyan elszakadnak, a földtől úgy problémáinkat is a földszinten hagyjuk.

Azonban legvalószínűbb dolognak talán azt tartom, hogy itt talán még nem annyira tehetők az emberek, hogy elfelejtsék megbecsülni azt, amijük van. Illetve biztos akad a panelben lakóknak egy olyan szegmense is, ahová én is tartozom, akik gyermekkoruk alatt megszerették ezt a világot mindenféle hibájával. Ahogyan minden édesanya számára a saját gyermeke a legszebb és legédesebb, úgy látjuk mi is ezeket, a tömbök sajátos bájának. Így mikor költözésre került sor egyértelmű volt a választás. Amit gyermekkoromban megszerettem, azt továbbra sem ereszttem.

Meg kell tanulni megélni a pillanatot, hogy a saját magunk részére felhőtlen boldogságot varázsolhassunk, csakúgy, mint a panellakók saját világukban, mert „a boldogság az első is ugyanakkora, mint a tizediken”.

